

KIS LAP

TILDA ÉS VIRÁGAI (Lásd a 42. l.)

M A R C Z I,
a legroszabb fiu a faluban.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KÖNYEZVE, dühtől lázongó szívvvel barangolt Aladár a ligetben minden cél nélkül; most eszébe sem jutott, hogy eleget tegyen apja parancsának és bocsánatot kérjen Marczitól. Ő bocsánatot kérjen Marczitól! Oh, csak akadna utjába, majd megmutatná neki! Így megszegyenülni az egész társaság előtt, nevetség, guny tárgya lenni az egész faluban . . . és mindez Marczi miatt! Egy pillanatra eszébe jutott ugyan Aladárnak, hogy talán ő maga a hibás, mert hiszen ő túrte, hogy szegény Marczi fogságba jusson és hónapokon át a falu csufja legyen, egészen ártatlanul, mikor pedig Aladár egy szava rendbe hozhatta volna a dolgot. Hanem e gondolatot csakhamar elűzé a boszuság s szeretett volna Marczival találkozni, de nem hogy kibéküljön vele, hanem hogy amugy igazán elpáholja.

És Marczi ott volt közel, egy bokor mögött meghúzódva nézte Aladár boszus bánkódását. Hanem tudja Isten mért, Marczi épen nem érzé magát oly boldognak, mint boszuvágy a kielégítéskor remélte. A bokrok mögültitokban végighallgatott mindent s midőn Endrei ur oly szigoruan szolt Aladárhoz, Marczi kezdetben nagyon örült s jól esett neki, mikor ellenfelét megszegyenülni látta. De mikor aztán Aladár könyezve, sápadtan távozott, egy-

szerre véget ért Marczi káröröme. Hirtelen eszébe jutott, hogy most Aladárt fogják oly gunyosan nézni, mint eddig őt, Marczit; eszébe jutott, mennyire fájt neki magának az olyan szégyenítő helyzet, milyenbe most Aladár került s a káröröm helyett csakhamar sajnálkozás ébredt föl benne. Már bánta, hogy elárulta a titkot s jó szíve nem csak boszut nem kívánt többé, hanem most már mindenképen szeretett volna kibékülni Aladárral. A mint tehát ott látta könyezve, hirtelen előbujt a bokor mögül s Aladárhoz lépve, mondá:

„No, soh se sirjon Aladár urfi . . . hiszen nem akartam annyira bántani . . . már magam is sajnálom; inkább béküljünk ki.“

Aladár gyorsan letörölte könyeit; most itt volt az alkalom, hogy atyja parancsának engedelmeskedve, kiengesztelje azt, aki hónapokon át szenvedett miatta; de Aladárban forrt a boszu és szégyen érzete és ezért mérgesen rárivallt Marczira:

„Takarodjál tőlem, te . . . te krokodilus . . .!“

Marczi nem tudta világosan, mi legyen tulajdonképen az a krokodilus? de azt gyanítá, hogy nem épen valami hizelgő czim; határozott hangon felelé tehát:

„Én nem vagyok krokogyélus . . . én azt mondom, hogy ne sirjon . . .“

„Takarodjál, ha mondom! Mit leskelődöl utánam? Bizonyosan te voltál az a kormos arczu czigányasszony . . . igen, te magad . . . hiszen ott van még kezvedben a szoknya és a nagy kendő.“

Marczi akaratlanul föl kaczagott, mikor cigányasszony-szerepére gondolt. Olyan furcsa tréfa volt az! De Aladár e nevetést arra magyarázta, hogy Marczi őt csufolni akarja. Arcza lángvörös lett, hirtelen fölugrott és egész erejéből arczul ütötte Marczit. Hanem már ebben Marczi sem értette a tréfát, nem is volt félénk gyerek s oly keményen visszavágott, hogy Aladárnak csak úgy szikrázott a szeme. Azután birokra keltek s dulakodva tépték, ütötték egymást, arczuk csupa kék folt volt, ruhájok pedig több helyen szakadozott; de nem engedett egyik sem. Egyszerre azonban zöreij hallatszott nem igen távol; a mulatozó társaság ezen az uton indult hazafelé s már egészen közel valának. Aladárnak eszébe jutott, hogy atyja is bizonyosan közeledik s itt mindjárt megláthatja, miképen békül ki Aladár Marczival. E gondolat nem kis ijedségbe ejtette s hirtelen kiragadva magát Marczi kezeiből, gyors futással eltűnt a bokrok között. Marczi pedig, kipirult arczczal állt ott néhány perczig, aztán szintén elindult ugyanazon irányban, amerre Aladár távozott.

A dolog ekképen bizony elég rosszul állott s Marczi, amint lassan kifelé ballagott az erdőcskéből, akaratlanul elszomorodott. Kezdte érezni, hogy a boszuállás nagyon rossz dolog. Mit ért el vele? Azt, hogy Aladár most már halálos ellensége lesz. Pedig hiszen Marczi nem akart ellenségeskedni senkivel, sőt épen azt kívánta, hogy egyszer már neki is legyenek jó pajtásai. És most erre még kevesebb reménye

lehet; mert bizony ha nincs is igaza Aladárnak, a többi gyermekek a faluban mégis az ő pártján lesznek, mert hát ő a gazdag és derék Endrei ur fia és Marczit mindenki üldözni fogja, hogy merte a jó földesur fiát arczul ütni s összeöklelni. Mindezt most későn gondolta meg Marczi s majdnem könnyekre fakadt, mért nem volt valaki, aki őt előre figyelmeztesse, mily veszedelmes dolog az, ha az ember boszut áll, a helyett hogy megbocsátana a szenvedett bántalmakért.

(Vége köv.)

V I G A S Z.

(Képpel a 48. l.)

MEGBÁNTOTTAK, megsebeztek
Gúnyjal s kárörömmel! . . .

Oh, jól tudom miként fáj ez! —
De csak azért törd el.

Törd el! Majd megjön a napja
Az ő szégyenüknek,
Hogy védtelent, téged árvát
Csufoltak, üldöztek.

S akkor ismét sirni fogsz te. — —
De nem bánatodban:
Órómódban, hogy mind örül,
Ha általad mind részesül
A bocsánatodban.

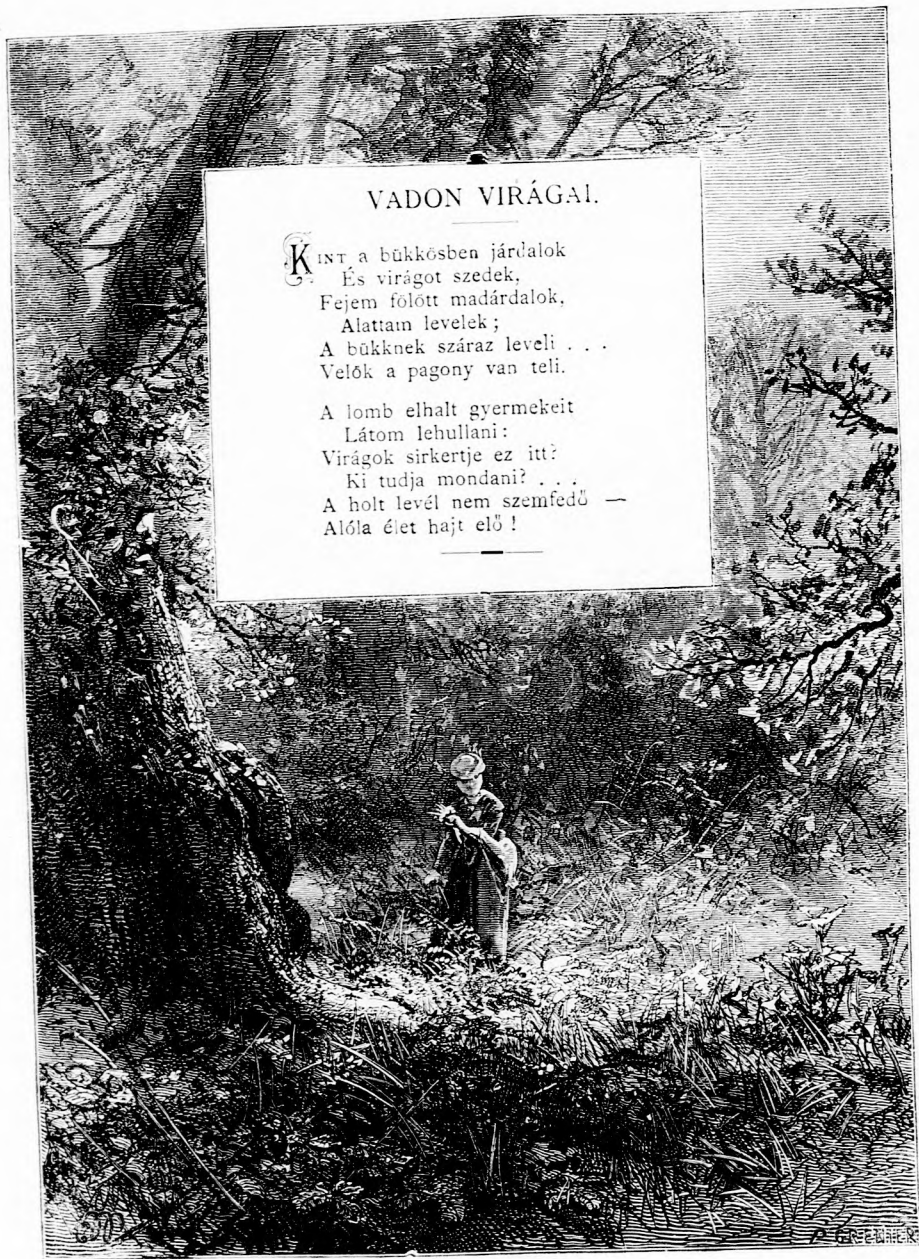
TRÉFÁS KÉRDÉSEK.

Melyik a legrestebb?	} ár?
Melyik a legfürgébb	
Melyik a leggyorsabb	
Melyik a legvadabb	
Melyik a legsűrűbb,	
Melyik a legügyesb,	
Melyik a legnyakasb,	
Melyik a legbűnösb	
Melyik a leghősibb	
S melyik a legtágasb	

VADON VIRÁGAI.

KINT a bükkösben járdalok
 És virágot szedek,
 Fejem fölött madárdalok,
 Alattam levelek ;
 A bükknek száraz leveli . . .
 Velők a pagony van teli.

A lomb elhalt gyermekeit
 Látom lehullani:
 Virágok sirkertje ez itt?
 Ki tudja mondani? . . .
 A holt levél nem szemfedő —
 Alóla élet hajt elő !

A

Olya
 addig

sétál
 Ester
 palló
 keske
 fel,
 hova

fecsk
 hog

fecsk

48
 hog
 Az

hall
 szél
 ből,
 talán
 hets
 mag
 szet
 felöl

zele
 s el
 nya

A FECSKE ÉS TEMETŐJE.

-- Apró vonások az állatvilágból. --

P. Gyulától.

(Vége.)

ÁSNAP sok dolgom lévén, nem volt időm a fecskékre gondolni. S el is feledtem volt őket. Olyan a mi részvétünk, hogy csak addig tart, míg üres időnk van.

Harmadnap mulva barátommal kísértáltunk a hegyen fekvő gyümölcsösbe. Estefelé tértünk haza, s utunk épen a palló felé vezetett. Alig toppantunk a keskeny hidra, barátom bámultan kiált fel, jobbjaival azon irányba mutatva, hova tegnapelőtt a lelőtt fecske hullott.

„Nézd, nézd, — mondá, — az a fecske él, nekem legalább úgy tetszik, hogy mozog!”

Oda néztem én is. Valójában a fecske mozgott s haladt előbb-előbb.

Hogyan? egy meglőtt fecske, mely 48 óráig hevert a földön élettelenül, hogy most mozogjon?! Az csoda volna. Az lehetetlen!

Ne ütközzetek meg, nem csodát hallotok; nem lehetetlen dolgot beszéltek el nektek. A természet jeleneteiből, természetes dolgot hallotok. S ha talán kétkednétek ez elbeszélés lehetőségében, kérdezzetek utána, vagy magatok keressetek alkalmat a természetben meggyőződni hasonló jelenetek felől.

Midőn barátommal a fecskéhez közelebb mentünk, még mindig mozgott s előre haladott — csakhogy hol hanyatt, hol oldalt dőlt.

A fecske mozgott, de a mozgató erő nem benne, élettelen madárban, hanem rajta kívül volt. Hogy mi volt az, mi őt akarata ellen mozgató, akkor láttuk meg, midőn a madarat lábunkkal lassan félre fordítottuk.

... Négy temető-bogár (*Necrophorus vespillo*) volt alatta.

E rovarok a bogarak azon nagy családjához tartoznak, melyet a tudósok czövek csápuaknak (*clavi cornia*), neveznek. Testük felül laposdad, fejük s potrohuk hátsó része lefelé hajló; nem hosszú csápjuk bunkóban végződik, mely sárgás-vörös színű. Hátsó lábszárai görbék; röptvüi rövidebbek, mint a potroh maga. A test fekete vagy barnasötét színű, röptvüjük két fekete s két vereses sárga keresztzalaggal van diszítve.

E rovarok a természet sírásói.

A hol egy elhullott állatkát, egeret, patkányt, vakondot, vagy kis madarat találnak, azt ők elássák a földbe, eltemetik. Alája bujnak 3—4, sőt öten-hatan is néha s addig kaparják alatta a földet; míg mélyebben-mélyebben sülyed. Elássák 5—6 hüvelynyire, sőt néha, ha a talaj elég engedékeny, mélyebbre is. De nem mindig alkalmas a talaj arra, hogy könnyen vájni lehessen. Ilyenkor az eltemetendő állat alá bujnak s hátukon felemelve vagy tuszkolva oda viszik, hol előre tett kikémlésük alapján alkalmas temetkező helyet tudnak. Nem kicsi munka ez. De ez állatok nem lankadnak; ösztönükhöz, s hivatásukhoz mért erejük s kitartásuk van. Sokszor megtart egy te-

metés 20—50 óráig, ha a föld kemény. Ha a talaj laza, akkor néhány óra alatt véghez vitték a munkát.

Hasznos állatkák ezek; sok olyan apró elhullott állatot dugnak föld alá, mely ha a föld színén rohadna el, csak a levegőt rontaná. A ki talán ebben kételkednék, megkísértheti egy holt vakonddal, melyet a kertbe vagy máshova helyezvén: egy-két nap múlva el fog tűnni... de ha pontosan ügyel reá, főként este után nézni nem sajnálja: ily állat temetést láthat saját szemével.

A lelőtt fecskének temetése volt. Nem olyan érzékeny. feltűnő fényvel diszló temetés mint az embereknél, hol a gyász és szomorúság nem egyszer fényes pompával akar részvétet és tiszteletet gerjeszteni. Itt nincs hiu fény pompa, fáklyák hosszú sora, — szivre ható zene, nincs hosszú kíséretből álló menet. Még a szomorgó utódokat sem láthatni... S mégis a maga egyszerűségében is nagyszerű, s a gondolkodni tudó embert a végtelenbe, az örökkévalóságba vezeti fáradt képzelmével... A folyó halk moraja, a levelek rezgő mozgása s a berekben megszólaló fülemüle csattogása nem szép zene-e? A csillagok és holdnak barátságos fénye, mely oly roppant távolból jön s a földön a féregnek is osztogatja sugarait, vagy a fénybogarak halvány kis lámpái, melyekkel a levegő félliveket rajzolva világít, nem szép fáklyavilágítás-e? Azon néhány bogár, mely a sirt ássa, képezi a temetési menetet is, — s mig munkájukat végzik, azon néma

igyekezet, a feladatnak hallgatag teljesítése, mely őket környezi, nem jobban megfelel-e a temetés fogalmának? S vajjon mert a gyászoló utódok s özvegy nincs jelen, kevesebb-e fájdalma az elvesztett fölött, kevésbé fogja-e érezni, hogy egy a fészekből hiányzik, mint az emberek, kik sokszor inkább külső gyászukat mutatják, mint belső fájdalmukat érzik?

A fecskét a sirásó bogarak addig vonták, míg egy bokor alatt a laza földre értek. Itt szépen megállapodtak, s csendesen minden zaj nélkül megkezdék az ásást. A hulla lejobb-lejobb ereszkedett, míg egyszer szemünk előtt eltűnt: a föld apró, felvált göröngykéi összefutottak felette. Csak a galyak nesztelen mozgásáról lehet még tudni, hogy hol vannak és sülyednek a hulla és sirások.

Bármily lassan folyt is a munka, annyira érdekes és meglepő volt — hogy csak most vettük észre, hogy a nap már rég lehanyatlott.

Másnap korán reggel kimentünk ismét a temetés színhelyére. Barátom soh se hallott a sirásó bogarokról, — én meg ha sokat olvastam is, még mostanig ily temetést nem láttam. Mindkettőnket érdekelt e természetrajzi jelenség. — Ott, hol tegnap a hullát szemünk előtt eltűnni láttuk, most is mozgott a göröngy...

Csendesen vártunk. Nemsokára rendre a bogarak közül kibujt három s néhány a sirhantot körüljárva: felnyitá röptyűit, kibontá szárnyait s nagy zúgó dongással elrepült.

Hát a negyedik hol maradt?

Oda lenn a földben. Az emberek minden szolgálatért valami díjat várnak, minden fáradozásért valami előnyt keresnek vagy magok vagy utódaik érdekében. Így van ez a természetben is. Ingyen sem itt, sem ott nem akar fáradozni senki. A rovarok eltemetik az apróbb állatok hulláit, s jutalmul a fáradozásért utódaik életét, fejlődését biztosítani kívánják. Azért a nőstény petéit az eltemetett állatkárákja; a petékből kikelt pondrók azonnal megtalálják eledelüket is. A pondrók megeszik az eltemetett hullát. Az a három bogár, mely a földből kijött s elrepült, him volt; a negyedik, a nő oda lent maradt, hogy elhelyezze petéit. Azután maga is kijön s fenn a földszínt elegetti, nehogy a hatott sírját s utódainak a pondrónak bölcsőjét valamely állat megtalálja s iássa. Ezt végezvén, szárnyra kel s többi után repül, oda hova szaglása zetése nyomán ösztöne vezetvén, új ladat várokozik reá.

A fehér petékből két hét alatt keltek ki az apró szennyes fehér pondrók, melyek magukat az eltemetett hullából táplálják, míg elérik az 1 és $\frac{1}{2}$ helyk hosszúságot. Egy helyre kevés pe lévén helyezve: csak annyi t. i. mnyit a hulla felnevelni elégséges; a pondrók kevés idő alatt felnevelkednek; ekkor színük szürkés fehér, fejül narancs-sárga; gyűrűiken veresán foltok emelkednek, melyek mögö 4 töviske foglal helyet. Egészen

kinövén magukat, lejobb ássák magukat s a földből enyves nedvükkel tojásszerű üreget készítenek, melynek sima falazatja között bebábozzák magukat. Három hét múlva a bábból kifejlödvén, a földszíntre jön a sírásó bogár, vagy közönséges temető-dögész.

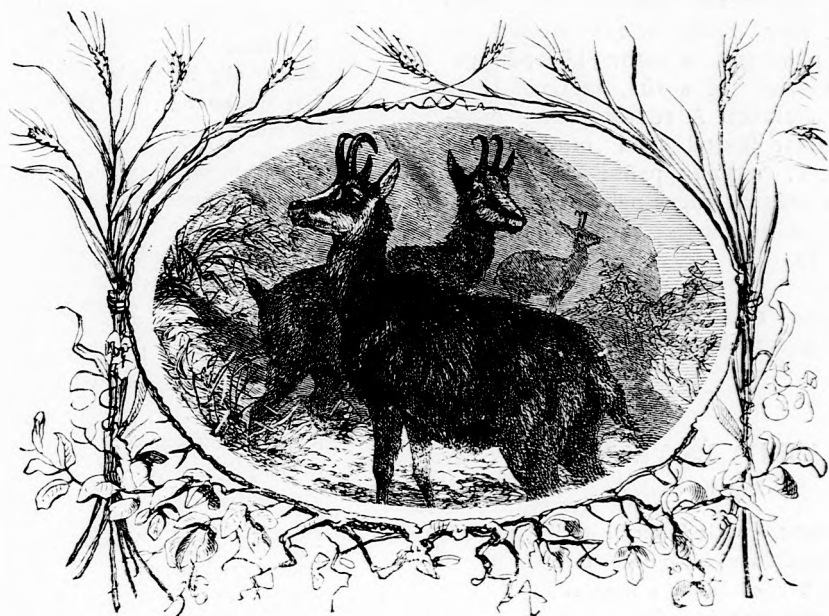
Ez lett a fecskével s a belé helyezett petékkal. Ama láthatatlan hatalom, ama végtelen bölcsesség úgy rendelte, hogy ami egyszer egy alakban lejátszta szerepét s életét bevégezte, ismét új alakot nyerjen s új életet kezdjen. A koporsónak bölcsővé kell válnia. A meg nem szünő gondviselés mit sem enged a halálban elenyészni.

De hát a fecske-család odahaza? A gondviselés megmenté. Az igaz, hogy a fiókák gondozása s tartása egyedül a nő fecskére maradt. De ennek szorgalmát s kitartását az egyedül maradás megedzette, megsokszorozta. Megfeszített erővel vadászott. A meleg nyári napokon hemzsegett a levegő a repkedő rovaroktól: vihetett haza gazdag zsákmányt belőle. Így — ha későbbre is mint rendes körülmények között kellett volna, — de már júliusban elhagyták a fiókák a fészket, s maguk erejéből kezdtek élni. Még volt idejük arra, hogy fészket építsenek s költsenek.

Akkor pedig már a föld alá ásott fecske egészen át volt alakulva, és egy-egy pondrócska, melynek ő adott tápot a föld alatt, saját fiainak lett talán tápláléka.

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

A zerge.

A BÉRCZES zord hegyvidékeken, hol megközelíthetetlen sziklatömegek emelkednek ég felé, kisebb-nagyobb csapatokban tanyázik a zerge, a legszebb vadak egyike. Nálunk a kárpátok szirtei közt található, de a vadászat reájok nagyon fáradságos és veszedelmes, mert oly vadon sziklák közé csalják a vadászt, hogy gyakran csak életveszéllyel lehet kiszabadulni.

A zergét nehéz is meglepni, mert míg a nyáj legelész, távolabb egyes öregebb zergék mintegy ört állanak s mihelyt valami gyanús dolgot észrevesznek, jelt adnak, az egész nyáj szelgyorsasággal futásnak indul, könnyedén átugrik több ölnyi széles hasadékokon is és a vadásznak ugyancsak meggyül a baja, míg több órai üldözés után nyomukba ér ismét.

KALMUK SÁTORBAN.

(Képpel a 45. lapon.)

MESSE, messze Ázsia északi részében, azon roppant területen, melyet a térképen Sziberia névvel találtak megjelölve, számos kisebb vándor törzs lakik, melyek nem ismerik még a rendes lakás kényelmét. Ilyenek a kalmukok is, kik sátrokban töltik egész éltöket s azok a

kis pajtások, kiket itt e sátorban látunk, soha sem nyugodtak kényelmes ágyban, mint ti, kis olvasóim és azt sem tudják, mi az ágy? Arról persze szó sincs, hogy tanulnának valamit; csak úgy vadon nőnek fel s foglalkozásuk lovaik s egyéb barmaik őrzé-

sébből áll s nyájaikkal barangolnak szerte örökké.

A sátor, melyben laknak, mint látjátok, ugyancsak gyarlón van bebutorozva. Egy padka a fal mellett képezi a pamlagot, a sátor közepén pedig szabadon ég a tűz, melynél főzik sovány ételöket. A tüztől persze megtelek a sátor füsttel s ha minket bele vezetnének, ugyan prüszkölnénk; ők azonban szépen megélnék benne, lefeküsznek a földre s arról álmodnak, milyen jó lesz reggelire a — friss lótej.

Ugy-e nem cserélnétek e szegény kalmuk gyermekekkel?

TILDA ÉS VIRÁGAI

(Képpel a ezimlapon.)

TILDA lement a virágos kertbe
A szegfűt s rózsát öntözni meg.
A virágok mind baráti, s most is
Felé szeretettel intenek.

— Csak ide jöjj! . . mintha ezt beszélnek —
Te vagy ami kedves rokonunk!
Téged látva, élénkül a színünk,
S fűszeresebben illatozunk.

— Ah virágim, én kedves virágim,
Rózsám, szegfűm, mért nincs lelketek?
Mert ha volna: még nagyobb örömmel,
Több gyönyörrel játsznám veletek!

Ekkor a rózsának kehelyéből
S a szegfűnek gyöngéd szirmiből:
Vékonyka, finom tündéri hang kél,
Mely a kis lánykához im így szól:

— Tilda, Tilda: ha a gyermek szívnek
Illata a szűz lélek maga:
Akkor, tudd meg, a virágnak lelke,
Nem más, mint a virág illata.

JULCSA ALMA.

(Képpel a 40 l.)

KÉPES könyvben olvasott
S azután elaludott
A Julcsa.
Szemét alig hűnyta le
Hát egyszerre . . . furcsa e . . .
De furcsa!

Az esőben kint ázott,
Majd majommal hintázott
Egymaga.
Csészében kis dobverő,
Vaj! honnan szedé elő
A mama?

Megborzad a kis leány:
Seprőnyelen boszorkány!
Jaj megyek! . . .
Kunyhó előtt egy öreg,
Alatta pók kötőget
Egy legyet.

Egy nagy czipő! Akkora,
Mint valami palota!
Sok gyerek
Lakik benne és körül —
Hej, hanem egy sem örül,
S kesereg!

Ott a kut! Ő meg Gyula
Belenéznek a kutba
S hirtelen
Kicsiny fején dézsát hord,
Előtte meg egy kis lord
Megjelen.

Ni, kis egér, fekete,
Órának fut hegyibe,
A bizony!
Juj, de hosszú a farka,
És Juliskát elfogja
Az iszony.

Ott a királykisasszony
Fánkot eszik, a bizony
Ni ni ni —
Hát meg ottan kit látok
Öntözve a virágot? —
Az Gizi!

Az meg valjon mi lehet?
 A szobalány sópróget:
 S meg amott,
 A boltostól kis Gyula
 Kölcsönbe vesz — de fura! —
 Kalapot.

Ébren vagyok? alszom még?
 Lám, a gyertya itten ég
 S mögöttem
 Ismeretlen valaki
 Az ablakot nyitja ki
 S szól velem.

Hm! különös! Esztike
 Édes mama ölibe'!
 S távolabb
 Kötélre fehér ruhát
 Aggat, köt fel oda át
 Egy alak.

Hát mama ott mit mivel?
 Most meg játszik Esztivel
 Mig alább
 Ha jól látom, biz ugy ám
 Ott eteti a Jolán
 Madarát.

Szomorúság itt alatt!...
 Laczi a padon maradt...
 Bezárták.
 Mert nem tanultál, ugy-é,
 Azért vagy itt, kis kópé?
 Bot vár rád.

Jaj be szörnyü, jaj nekem!...
 A Tinike megretten.
 Kanalat
 Tálastul ott elejti
 Bogarat ott felejtü
 S elszalad.

Amint szalad, utban ért
 Egy csinos kis gavallért
 S ugyan csak
 Mint az udvar körébsn
 Szokás, egymásnak szépen
 Bókolnak.

S ennek is van udvara,
 Ő is király, hol maga
 Van otthon.
 Kakas, ki hunyja szemét
 Ha szól; lakik a szemét-
 Dombokon.

Az ablakban Margitka;
 Kinyílott a kalitka
 S belőle
 A kedves kis kanári
 A csattogó dalár ki-
 Repüle.

Pamlag hegyén vaj' ki ez?
 Az öreg tiszteletes.
 Tojást visz;
 Fűrj-fészekből lopta ki
 Az a vásott Vad Laczi
 A hamis.

Julcsa vállán vaj' ki a
 Hát kérem a Sáríka,
 Az biz a!
 Ott a párnán — hiszen ő?
 Kezében tündérvessző —
 Juczika.

És álmát csak folytatja
 Szünet nélkül a Julcsa —
 Alszik a!
 Alant meg a kis párnán
 Döm-dörömb-dorombolván,
 A cicza.

Egyszerre csak a mama
 Mellette megszólala:
 Mily álom!
 Dél is lesz már, hallod e?
 Ebédelni gyere be
 Kis lányom!

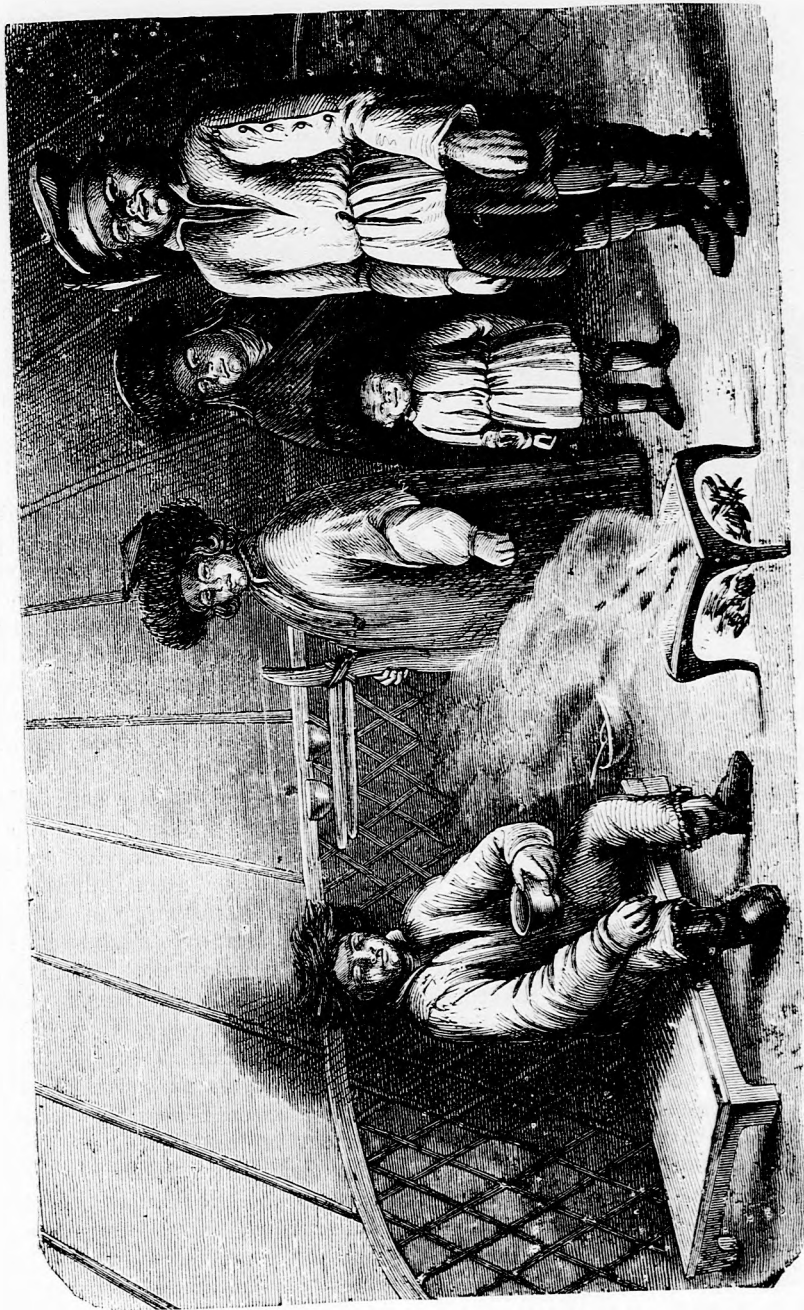
Julcsa ébred, elámul
 Maga elé elbámul
 S egyszerre
 Madár, kakas, pók, egér,
 Kút, boszorka, gavallér.
 Fgér, kakas, madár, pók
 Eltűne
 Eloszlott
 Még csak nyomot sem hagyott.

AZ EB ÉS FAJAI.

Pálya föladvány. Készítetek dolgozatot az ebről és különböző fajairól. A dolgozatot nemcsak sajátkezűleg kell írnotok, hanem a szülők, tanítók vagy nevelők bizonyítsák, hogy egészen saját erőtekből, idegen segély nélkül írtátok. A három legjobb dolgozat szép jutalomban fog részesülni s azonfölül a „Kis Lap”-ban is meg fog jelenni. De két — legfőlebb három oldalnál többet egy-egy munkának nem szabad elfoglalnia. Tehát rajta, munkára kis olvasóim! Határidő két hét.

F. b.

KALMUK SÁTORBAN. (Lásd a 41. l.)

ozatot
gészen
zszólni
többet
t hét.
. b.

A KAPOSVÁRI KIS POSTÁS,

Kedves Forgó bácsi!

NERT tudom, hogy kis olvasóinak nagy örömet és tanulságot szerzek vele: rajzban és szóban mutatom be ami ügyes kis levélhordókat.

Amint igénytelen elnevezése is mutatja, nem valami nevezetes egyéniség; de olyan emberséges emberke, hogy mindnyájan szeretjük.

Bár kora még zsenge, de sokszor nehéz tisztét hiven, szabatosan teljesíti. Csak látnák kis barátaim, az alig 10 éves gyermek — aki korához mérve is kis teremtés — a teli levél- és csomag-táskával nyakában, okos értelmes arczával mily komolyan lépdél végig az utcán, úgy hogy a vele egy vivásu gyermek-pajtásai sem engednek meg irányában maguknak holmi éretlen tréfát.

A rábizott városrész házait sorrendbe veszi, soha egyet el nem vét,

bátran bekopog s kedves, csengő hangon köszön minden ajtó előtt.

Némelykor szeliden hamiskodik is. — Van-é levél?

Ekkor aztán mosolyogva így felel: — Nincs, kérem.

Pedig éppen a várva várt levelet nyújtja eléd.

Hogyan örül s kaczag, ha látja, hogy kedves hirt hozott. De nem zajoson nyilatkozik meglegedése, hanem szinte tartózkodva, pirulva, ami kedves, gömbölyü arczához s mosolygó szeméhez nagyon illik. Szelid csintalan-kodását ilyenkor dehogy venné rosz néven az ember; tolakodó tréfának meg éppen nem.

Mikor a posta-hivatalban a sok csomagot s levelet osztályozza, még pedig egy tapasztalt hivatalnok-komolyságával: ekkor még kedvesebb. Apró volta mellett is gyorsan, fölösleges beszéd sőt segély nélkül végzi dolgát a hivatalban; s ha egy-egy polczra föl nem ér, asztalt tol oda maga alá, ráhág és így jár el tisztjében, pontosan és megbízhatóan.

Hát még, mikor a vasuti állomásnál a magánál sokszor nagyobb csomagokat hentergeti, czepli, amig csak rendet csinált — mert kihordó társa addig bent a városban van elfoglalva.

Furcsa látvány, midőn a két pályatárs, az öles erőtelmes férfit mellé a kis fiucska, együtt ballag hazafelé s a jószívü Náczinak a piczi postás utközben beszámol.

A kis postás az egész város kedvencze s a ki csak látja, így kiált föl: „derék ember lesz belőle.“

Az öles, izmos Náci első jótévője a kedves, okos fiucsának; ő karolta föl a szegény, elhagyatott árvát, ki már most önmagának fentartója, megbízható, emberszámba vehető hasznos tagja a társaságnak, mig a legtöbb vele egykoru gyermek még gyamol-

talán
dom,
még
vári
muta
tes e

ME

lányo

csak

nyi C

Gyula

Gyula

Tóttó

lka,

Kázn

Kösz

Diam

nikir

Tabó

Bucs

Rózs

Blan

Pank

ny

27

Ilona

kár,

Tibo

Gyul

A

lany

„N

liska

és K

meg

talán. Ezt nem szemrehányásképp mondom, mert bizony tíz évvel éretlen még az ember. Hiszen, hogy a kaposvári kis postásról itt megemlékezém, mutatja épen hogy a korán érett nevezetes emberkében magam is kivételt látok.

Az arczkép fotográfia után készült.*
Isten velünk!

Forgó bácsinak tisztelője
Kaposvár, 1874-ki szeptemb. 31.
Szokolay Hermina.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ 25-ik számában foglalt talányok megfejtése:

1. A bibliában csak „egy szó“ (vagy: csak „6 betű“) van.

Helyesen megfejtették: Bucsányi Gizella, Balásovics Oszkár és Ernő, Köles Gyula, Takács Rózsa, László Gerő, Kőszeghy Gyula, Kráhl Ernő (A bibliában-ban van 9 betű), Tóttósy Ilona, Blancz Róza és Jenő, Hanikirs Ilka, Panka Tibor.

2. A képtalány: „Turin.“

Helyesen megfejtették: Sárközy Kázmér, Takács Rózsa, László Gerő (csaknem), Kőszeghy Gyula, Bakonyi Aranka, Tóttósy Ilona, Diamant Oszkár, Bogdán Blanka és Andor, Hanikirs Ilka, Panka Tibor, b. Jeszenszky Béla, Tabódi Sarolta. Krasznay Margit, Köles Gyula, Bucsányi Gizella.

3. A találos mese: „Vasárnap.“

Helyesen megfejtették: Takács Rózsa, Schön Zsiga, Bakonyi Aranka (csaknem), Blancz Róza és Jenő, Bogdán Blanka és Andor, Panka Tibor, Tabódi Sarolta, Pintér Ilka, Krasznay Margit, Lőrinczffy Janka, Köles Gyula,

4. A számtani talány: 54, 45, 36, 27, 18, 9.

Helyesen megfejtették: Tóttósy Ilona, Balásovics Oszkár és Ernő, Diamant Oszkár, Blancz Róza és Jenő, Hanikirs Ilka, Panka Tibor, Tabódi Sarolta, Sárközy Kázmér, Köles Gyula, Középesy János, László Gerő.

*

A „KIS LAP“ VII. köt. 1-ső számú betűtalányának megfejtése:

„Minden este áld az Istent.“

Helyesen megfejtette: Kovács Juliska, Boross Adi, Kovách Ilma, Gorsiczky Béla és Károly, Beöke Aranka.

*) Kérjük szépen a kis postás nevét is megírni.
F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bucsányi Gizella. Mindenekelőtt kérem a név világos leírását, mert ép úgy lehet olvasni Bucsányinak mint Buitányinak. A Bucsányit is csak gondolomra írom. A vezeték nevet nem tartozunk ismerni úgy mint ismerjük a keresztnévet. A „Gizellá“-t legott olvashattam, bár a G inkább hasonlított P-hez. A nagy jutalomkitűzés a jelen számban foglaltatik. Szerence föl! A kis nővér levele nem jutott el hozzám. —

Hanikirs Ilka. A talány mellé a megfejtést is szokták beküldeni, mert bizony Forgó bácsinak nincs elég érkezése minden talányt kitalálgatni; föladata csak vizsgálni: helyes-e, tetszetős-e? S így a te rejtvényeddel nem tudok mit csinálni. — **Balásovics Oszkár és Ernő.** Meg nem állhatom, hogy a valóban meglepő szépségű írást meg ne dicsérjem. S nem csak szépen vannak vetve a betűk, de a levél tisztaság által is kitűnik. Szóval: foglalatban mint külsőben kis remek. Melyikötök műve? Csak a találos mesét nem értettük meg egészen. — **Tóttósy Ilona.** Már sokszor megjelent másutt. — **Kráhl Ernő.** A levél nyilván elveszett, mert hozzám nem került. — **Kovácsi Róza.** Sorát fogjuk ejteni. Elég ügyes. — **Miksa Wéhly.** (tan megfordítva. Wéhly Miksa — nem?) „Az ér minden élő embernél nélkülözhető!“ Nem értem. Az egész egy kissé kusza. — **Czicz Maczor.** Tiszteletünket a kis gazdasszonynak. Kérjük mások több papírost szolgáltatáson karmaid alá, nehogy keresztül-kasul kelljen olvasni a különben mulatságos levelet. Keresünk hozzá rajzot s akkor, úgy hiszem, bemutatunk téged a kis olvasók nagy közönségének. — **Wollák Izabella, Janka és Adél.** A csoportnak megörültem s hovaelőbb viszonzom — **Mattinszoka Rudolf.** A „K. Lap.“ régibb folyamaiban már megjelent. — **b. Földváry Misi.** Használók belőlük. — **Koós Mari és Sarolta.** Az egész igen pompásan megy a végeig; de aztán egyszerre egy szép jövőt ígérő egylet van említve, melyet bizony Vácson kívül nem igen ismer a világ. Itt rejlik a talány hibája. — **Kovách Ilona és Lili.** Gyakorlatnak igen dicséretes. — **Lovich Arankát** kéri Forgó bácsi, írná neki szabatosan, hol lakik?

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

Wargha Dini, Kopár Sándor, Meisz Sámuel, Scholder Hugó, Csák Flóra, Schwimmer Jenő, Toldy Géza, Kramasza Imre, Schnetzer Miklós, Bucsányi Piroska, Rosz Gyula, Sali Benő, Kurthy Dezső, Rosenberg Bertalan, Csányi Riza, Neumann Mór, Kárász Ilka, Adler Mór és Adolf, Doroghy Nina, Kaufmán Samu, Kálmán és Isidor, Dönt Géza.

VIGASZ. (Lásd 35a . l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyvmai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 116 oldalon.